

Arrest

**nr. 166 826 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake:

- 1. X
- 2. X
- 3. X
- 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 17 december 2015 via Frankrijk toe op Belgisch grondgebied en dienden op 21 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 21 maart 2016 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 april 2016 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te hetend

naam: N.(...) A.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Iran

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

El 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

El 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden; Verordening (EU 604/2013 van 26.06.2013

El Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om

het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

El Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14: [El artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 21.03.2016 (bijlage 26 quater van 21.03.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden : Op 22.12.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Frankrijk op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 29.02.2016 diende de DVZ bij de Franse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-

verordening. De Franse autoriteiten gingen op 02.03.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 21.03.2016 werd aan

betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 21.03.2016), geldig

10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDE VAN DE BESLISSING

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Frankrijk. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.(...)

voornaam: Z.(...)

geboortedatum: 20.09.1982

geboorteplaats: Teheran

nationaliteit: Iran

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen[^], tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENVANDEBESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

El 10° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

El 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische

overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 27:

El Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

El Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

El artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend

werd op 21.03.2016 (bijlage 26 quater van 21.03.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Op 22.12.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die

asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Frankrijk op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2

en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 29.02.2016 diende de DVZ bij de Franse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-

verordening. De Franse autoriteiten gingen op 02.03.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 21.03.2016 werd aan

betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 21.03.2016), geldig

10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te

vragen aan Frankrijk.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren

laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke

autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Ten aanzien van derde verzoekster:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B.(...)

voornaam: F.(...)

geboortedatum: 12.02,1959

geboorteplaats: Teheran

nationaliteit: Iran

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

GD 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

El 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische

overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 27:

m Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om

het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen

gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die

partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden

of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

[H3 Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde

worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

[El artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend

werd op 21.03.2016 (bijlage 26 quater van 21.03.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Op 22.12.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die

asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Frankrijk op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2

en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Op 29.02.2016 diende de DVZ bij de Franse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Franse autoriteiten gingen op 02.03.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 21.03.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 21.03.2016), geldig 10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Frankrijk.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren

laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke

autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Ten aanzien van vierde verzoekster:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: N.(...) A.(...)

voornaam: E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Iran

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

GD 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

El 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische

overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 27:

m Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij

een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
[H3 Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

[El artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 21.03.2016 (bijlage 26 quater van 21.03.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden : Op 22.12.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Frankrijk op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Op 29.02.2016 diende de DVZ bij de Franse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Franse autoriteiten gingen op 02.03.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 21.03.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 21.03.2016), geldig 10 dagen, betekend. Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de groepsleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren

laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke

autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissingen houden maatregelen in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partijen zich met hun vordering richten tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van hun verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding waarmee de bestreden beslissingen gepaard gaan.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoekers vorderen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien verzoekers momenteel van hun vrijheid worden beroofd en opgesloten zitten in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel teneinde teruggeleid te worden naar de grens met Frankrijk.

Dat is gezien de hieronder uiteengezette middelen volstrekt onaanvaardbaar.

Een schorsings - en annulatieberoep tegen deze bestreden beslissingen, volgens de gewone procedure, is niet automatisch schorsend, en is geen daadwerkelijk, rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

Artikel 27 §3 van de Dublin III Vo voorziet dat Staten minimaal de mogelijkheid moeten voorzien voor de vreemdeling om "binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar" en ze verplicht zijn om de overdracht te schorsen "totdat de beslissing over het eerste opschortingverzoek wordt gegeven", wat dient gebeuren " binnen een redelijke termijn" (zie Caritas International, Vluchtschrift: Feiten en Signalen, Januari- december 2014, blz. 29) (zie bijlage, stuk 8a- c).

Tegenpartij zou dus gehouden zijn om de vreemdeling een redelijke termijn te laten om een verzoek tot schorsing in te dienen en hem moeten toelaten op het grondgebied te blijven zolang een rechter zich niet heeft uitgesproken over dit verzoek.

Hoewel verzoekers momenteel een lopende (gewone) schorsings-en annulatieberoep hebben hangen voor uw Raad tegen de bijlagen 26quater, werden aan verzoekers toch op datum van 21.04.2016 bijlagen 13septies betekend.

Het indienen van een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid is aldus voor verzoekers het enige middel om tegen de bestreden beslissingen een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen. In dit (specifiek) geval vereist de daadwerkelijkheid van een beroep dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (zie EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en EHRM, 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).

Dat verzoekers aldus nodeloos van hun vrijheid werden beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

De uitvoering van de bestreden beslissingen dienen dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekers op 21 april 2016 van hun vrijheid werden beroofd en werden overgebracht naar het Centrum voor illegalen in Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op hun transfer naar Frankrijk, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 288, tweede lid van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en de schending van de primauteit van het Unierecht. Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“1/

De Vreemdelingenwet voorziet in een regime van detentie dat niet verenigbaar is met artikel 28 van de Dublin IH-verordening. (zie uitvoerige bespreking bij tweede middel). Op basis van de primauteit van het EU-recht dient men aan de rechter te vragen elke nationale wetsbepaling die in strijd is met een verordening buiten beschouwing te laten.

"48. In dit verband dient eraan te worden herinnerd dat volgens artikel 288, tweede alinea, VwEU een verordening een algemene strekking heeft, verbindend is in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk is in elke lidstaat. Wegens de aard en defunctie ervan in het stelsel van de rechtsbronnen van de Unie, kan zij dus aan particulieren rechten verlenen die de nationale rechterlijke instanties gehouden zijn te beschermen (arresten van 10 oktober 1973, Variola, 34/73, Jurispr. blz. 981, punt 8; 17 september 2002, Munoz en Superior Fruiticola, C 253/00, Jurispr. blz. I 7289, punt 27, en 14 juli 2011, Bureau National Interprofessionnel du Cognac, C4/10 en C27/10, Jurispr. blz. 16131, punt40)."1

2/

Het Hof van Justitie heeft reeds verschillende keren aangegeven welke de juridische gevolgen zijn die aan de primauteit van het Unierecht gegeven dienen te worden:

" 43. In de tweede plaats heeft het Hof reeds geoordeeld dat de nationale rechter, die in het kader van zijn bevoegdheid belast is met de toepassing van de bepalingen van het Unierecht, verplicht is zorg te dragen voor de volle werking van deze normen, en daarbij zo nodig, op eigen gezag, elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing moet laten, zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (zie met name reeds aangehaald arrest Simmenthal, punten 21 en 24; arresten van 20 maart 2003, Kutz-Bauer, C 187/00, Jurispr. blz. 12741, punt 73; 3 mei 2005, Berlusconi e.a., C 387/02, C 391/02 en C 403/02, Jurispr. blz. I 3565, punt 72, en 19 november 2009, Filipiak, C 314/08, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 51)."2

Ten einde de wettelijkheid van de detentie van de asielzoeker die het voorwerp uitmaakt van de toepassing van de Dublin III-verordening te bepalen, dient de rechter dus elke bepaling buiten beschouwing te laten die strijdig is met art. 28 van de Dublin III-verordening.

Tegenpartij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen.

Dat-het eerste middel gegrond is."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 28, lid 2 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening), van de artikelen 14 en 15 van de

richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 27, §3 en 74/1, §4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

“1/

Artikel 28 van de Dublin III- Vo bepaalt wanneer vasthouding van een asielzoeker in het kader van de toepassing van de verordening mogelijk is.

In principe is er ogv artikel 28, le lid van de Dublin III - Vo geen vasthouding mogelijk daar allereerst het basisprincipe wordt gehuldigd dat een persoon niet vastgehouden kan worden louter en alleen omdat hij aan de Dublin III-Vo onderworpen is:

Bovendien bepaalt overweging 24 van de Dublin III-Vo dat de lidstaten de vrijwillige overdracht dienen te bevorderen, ten nadele dus van een gedwongen uitvoering door middel van detentie.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

Momenteel worden verzoekers vastgehouden op basis van artikel 74/14 §4, °3 Vw juncto artikel 27 §-3 Vw.

Verzoekers kunnen zich met deze zienswijze niet verzoenen!

2/

Vooreerst baseren verzoekers zich op artikel 14 van de Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98, hierna: Terugkeerrichtlijn).

l

Artikel 14 bepaalt het volgende:

1. Behoudens het bepaalde in de artikelen 16 en 17, zorgen de lidstaten ervoor dat jegens de onderdanen van derde landen, tijdens de termijn die overeenkomstig artikel 7 voor vrijwillig vertrek is toegestaan, en tijdens de termijn waarvoor overeenkomstig artikel 9 de verwijdering is uitgesteld, zoveel mogelijk de volgende beginselen in acht worden genomen:

a) indien gezinsleden op het grondgebied aanwezig zijn, wordt de eenheid van het gezin gehandhaafd;

Inbeschuldigingstelling, 2015/PGA/3028, 7 september 2015.

b) dringende medische zorg wordt verstrekt en essentiële behandeling van ziekte wordt uitgevoerd:

c) minderjarigen krijgen toegang tot het basisonderwijs, afhankelijk van de duur van hun verblijf;

dl er wordt rekening gehouden met de speciale behoeften van kwetsbare personen.

Het moge duidelijk wezen dat tegenpartij in geen enkele mate rekening heeft gehouden met hierboven benoemde beginselen.

Zowel de echtgenote als de moeder hebben-beiden medische attesten neergelegd die erop wijzen dat zij nood hebben aan medische opvolging en dat deze door de detentie niet gegarandeerd kunnen worden of dat verzoekers nergens schriftelijke garanties hebben verkregen dat hiermee rekening werd gehouden.

3/

Vervolgens verwijzen verzoekers naar artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien:

a) er risico op onderduiken bestaat, of

b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...]."

Verzoekers hebben inderdaad op 21.03.2016 een bijlage 26quater betekend gekregen, zoals ook vermeld staat in de bijlage 13septies dd. 21.04.2016.

Dat verzoekers pas op 18.04.2016 een schorsings- en vernietigingsberoep hebben ingediend kan hen niet kwalijk worden genomen, aangezien zij het recht hebben om binnen de 30 dagen een beroep in te dienen tegen de bijlagen 26quater.

Verzoekers wijzen hiervoor naar artikel 39/2 §2 Vw, dat stipuleert dat zij een beroep tot nietigverklaring mogen indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook een vordering tot schorsing conform artikel 39/82 Vw en hiervoor een termijn van 30 dagen hebben.

Beiden dienen in een en dezelfde akte te worden opgenomen.

De datum van 18.04.2016 valt nog altijd binnen de beroepstermijn van 30 dagen en verzoekers leggen hiervan het bewijs voor aan uw Raad (zie bijlage, stuk 6a-b).

Hoewel dit beroep geen schorsend effect heeft, kan dit er niet toe leiden dat tegenpartij beslist dat verzoekers hierdoor 'weinig waarschijnlijk gevolg zullen geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen werd afgeleverd, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de-grensleiding noodzakelijk is'.

Verzoekers hebben een periode van 30 dagen om eventueel een beroep in te dienen. Op geen enkele wijze zijn zij verplicht om dit binnen de 10 dagen te doen, zoals tegenpartij stelt in de bestreden beslissing. Verzoekers kunnen zich dan ook niet met deze argumentatie verzoenen.

Verzoekers hebben het recht om binnen de 30 dagen een beroep in te dienen en tegenpartij kan zich dan ook niet het recht voorbehouden om verzoekers 'onder druk te zetten om binnen de 10 dagen een beslissing te nemen... Tegenpartij kan dus op geen enkel objectieve wijze aantonen dat verzoekers de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijken of belemmeren, waardoor niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn. De hierboven beschreven redenen kunnen er niet toe leiden dat tegenpartij hierdoor "sterke vermoedens" heeft dat verzoekers zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zouden onttrekken. Hun vasthouding is dan ook niet conform artikel 28 Dublin III Vo.

Artikel 28, 2e lid van de Dublin III-Vo bepaald namelijk dat wanneer wel tot vasthouding kan worden overgegaan. Dit kan enkel in het geval er een significant risico op onderduiken bestaat. Hiertoe dient er een individuele beoordeling te gebeuren en vasthouding kan enkel voor zover ze proportioneel en noodzakelijk is:

"2. Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is. en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast".⁴ Het 'risico op onderduiken' wordt in artikel 2 n) van de Dublin III Verordening als volgt gedefinieerd:

"het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken."

In de Vreemdelingenwet vinden we de volgende definitie terug in artikel 1,11°:

" het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen".

In de memorie van toelichting vult de wetgever deze definitie aan door het bij wijze van voorbeeld een aantal elementen op te sommen die op zichzelf of samen kunnen wijzen op een risico op onderduiken.

Dat volstaat evenwel niet voor de Raad van State, die zich hierover kritisch heeft uitgelaten: "Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11° [lees: artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet], zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG evenwel niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd -worden, maar alleen aangegeven wordt dat er "objectieve en ernstige aanwijzingen" moeten bestaan. In dit verband kan niet worden volstaan met de opsomming van zulke aanwijzingen in de commentaar bij artikel 3 van het voorontwerp" 6

Tegenpartij toont op geen enkele objectieve manier aan dat verzoekers vallen onder de definitie van "een significant risico op onderduiken". Verzoekers hebben nooit gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat zij zich aan de autoriteiten zouden onttrekken. Zo verbleven verzoekers gedurende heel

deze periode in hetzelfde opvangcentrum in Aren donk, vlak onder de neus van de tegenpartij!! Verzoekers hebben nooit enig aanstalten gemaakt om te vertrekken aangezien zij van plan waren om een beroep in te dienen tegen de bijlagen 26quater die hen betekend werden. Verder zijn zij zelfs niet gaan wonen bij de broer van de echtgenote, die wettig in België verblijft en welke de reden is waarom zij in de eerste plaats naar België zijn gekomen (zie verklaring DVZ dd. 16.10.2015, blz. 10, vraag 31-33). Altijd verbleven zij in het opvangcentrum in Arendonk! Dat in hoofde van verzoekers allesbehalve een significant risico op onderduiken schuilt, wordt verder nog bevestigd door het feit dat de moeder, die aan psychologische problemen lijdt, op 21.04.2016 een afspraak had met een specialist in het AZ Turnhout, teneinde haar medische toestand op te volgen (zie bijlage, stuk 10) Mochten verzoekers de intentie hebben gehad om onder te duiken, dan zouden zij niet via het opvangcentrum, een afspraak maken bij een specialist! Tegenpartij kan dan ook op geen enkele wijze aantonen dat verzoekers zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zouden onttrekken en dat zij een significant risico vormen op onderduiken. Tegenpartij diende met andere woorden voor andere, minder dwingende maatregelen te kiezen en niet onmiddellijk over te gaan tot vasthouding. Tegenpartij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen. Dat het tweede middel gegrond is."

3.3.2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekers zich in hun eerste en tweede middel hoofdzakelijk richten tegen de beslissing tot vasthouding waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding gepaard gaat. Zoals hierboven reeds uiteengezet, is de Raad niet bevoegd om zich uit te spreken over de vrijheidsberoving. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadvrouw hierop gewezen, waarbij zij te kennen gaf zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de vasthouding van verzoekers niet in toepassing van de Dublin-III-Verordening werd bevolen en niet enkel wordt ingegeven door het feit dat zij aan deze verordening onderhevig zouden zijn. Beide middelen missen op dit punt bijgevolg juridische grondslag.

3.3.2.3. Verzoekers kunnen evenmin dienstig voorhouden dat hun rechten met voeten zouden zijn getreden doordat de eerder betekende beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen voorzagen, terwijl de vreemdelingenwet een beroepstermijn van 30 dagen voorziet. Verzoekers tonen immers niet aan dat de beslissingen *manu militari* ten uitvoer zouden zijn gelegd alvorens de beroepstermijn verstreken is. Zoals de verwerende partij terecht poneert in haar nota met opmerkingen, kon in de thans bestreden beslissingen, die dateren van 21 april 2016 rechtsgeldig worden vastgesteld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen die hen op 21 maart 2016 werden betekend en die een termijn voor vrijwillige uitvoering van 10 dagen bevatten.

3.3.2.4. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een -door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, (cfr. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr.40035/98, Jabari/ Turkije, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev eM./Georgië en Rusland, § 448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirshi en anderen tegen Italië, § 131).

Verzoekers stellen dan ook dat tegenpartij zich niet gehouden heeft aan zijn onderzoeksverplichtingen, teneinde tot een gegronde beslissing te komen.

Artikel 74/13 Vw (dat een omzetting in Belgisch recht betreft van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn) stipuleert:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Verzoekers leggen dan ook een medisch attest neer dd. 07.03.2016 van een dokter, die bevestigd dat de moeder momenteel in behandeling is voor psychologische problemen (zie bijlage, stuk 9a-b).

Verder leggen verzoekers ook een document neer waaruit blijkt, zoals hierboven al vermeldt, dat de moeder ingevolgde haar medische problematiek op 21.04.2016 een consultatie heeft met dr. Bosmans in het AZ Turnhout om haar gezondheidssituatie op te volgen (zie bijlage, stuk 10).

Zoals uit de medische attesten blijkt, hebben zowel de echtgenote als de moeder medische complicaties waar in de beslissing van de tegenpartij geen rekening mee werd gehouden, desondanks dat zij beiden hun gezondheidstoestand ter sprake brachten tijdens hun Dublin interview (zie DVZ verklaring dd. 15.02.2016, blz. 10, vraag 31-33).

Echter toont de beslissing van de tegenpartij niet aan dat, in geval van overdracht naar Frankrijk, zulke opvolging voorzien is.

Op grond van artikel 74/13 Vw dient het bestuur bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Hoewel artikel 7, eerste lid, 1° Vw in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt dit tegenpartij niet vrij van de verplichtingen, hem opgelegd door de Europese wetgever (zie RvV 13 november 2014, rolnummer: 133.166).

Net het doel van artikel 74/13 Vw is het vermijden van situaties waarbij vreemdelingen worden uitgezet in strijd met hogere rechtsnormen en waardoor de gebonden bevoegdheid dan niet meer geldt!

Het kan in casu niet betwist worden dat tegenpartij niet op de hoogte was van de medische gezondheidstoestand van verzoekers, nu er momenteel een hangend schorsings- en annulatieberoep loopt voor uw Raad die deze middelen uiteenzet (rolnummer: 187.592).

Verzoekers zienswijze werd door uw Raad al meermaals bevestigd:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt het bestuur als dusdanig geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Het volstaat dat op een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling vermelde elementen indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak, In de situatie zoals deze zich in casu voordeed, waarbij verweerder hangende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wenst over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - hetgeen in beginsel mogelijk is, nu de enkele indiening van een dergelijke aanvraag niet inhoudt dat de vreemdeling gedurende de behandeling van deze aanvraag gerechtigd is in het Rijk te verblijven - dient zo te blijken dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met de ter ondersteuning van de aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen gezondheidstoestand, [zie RvV 13 november 2014, rolnummer: 133.166).

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat zij de regel aanhouden dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49). Verzoekers hebben wel degelijk hun medische problematieken kenbaar gemaakt, door het momenteel nog hangend schorsings- en annulatieberoep voor uw Raad. Verder oordeelde uw Raad ook nog het volgende: "De Raad benadrukt dat, zoals volgt uit voorgaande bespreking, de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat het bestuur wanneer het een verwijderingsmaatregel uitvaardigt, rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In dit verband heeft het Hof van justitie in zijn arrest van 11 december 2014 in de zaak C-249/13 ook duidelijk gesteld dat het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd onder meer tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de Richtlijn 2008/115, namelijk het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand, alsook opdat het bestuur rekening kan houden met "alle relevante gegevens van het geval". Gelet op voorgaande rechtspraak van het Hof van Justitie, kan verweerder niet dienstig verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak uit de jaren negentig dat de hoorplicht niet zou gelden in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten" (RvV 31 juli 2015, rolnummer: 150.278).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt als dusdanig niet dat rekening werd gehouden, bij het nemen van deze beslissing, met de gezondheidstoestand van verzoekers zoals door hen ingeroepen in het lopende annulatieberoep.

Dat met deze elementen geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen wijst op een schending van artikel 74/13 Vw.

Verder is het ook logisch dat de instelling van een vertrouwensband tijd in beslag neemt, zeker bij de moeder, die in begeleiding is voor psychologische problemen. Ook al zou zulke psychologische opvolging in Frankrijk voorzien zijn, dan zouden de vruchten van het reeds verricht werk zo goed als verloren zijn, daar de moeder opnieuw vanaf nul een psychotherapeutische opvolging zou moeten aanvatten.

Dat psychologische opvolging essentieel is, blijkt uit de toekomstige consultatie die voor de moeder nog gepland staat op 21.04.2016 en waar de moeder niet naartoe is kunnen gaan omdat zij diezelfde dag werden opgepakt

Zoals hierboven ook uiteen is gezet, lijdt de echtgenote aan zwangerschapscomplicaties en is dit ook door een dokter bevestigd geweest (zie bijlage, stuk 4).

De detentie van zwangere vrouwen in gesloten centra is nog maar zeer recent weeral in de schijnwerpers geplaatst!

Zo woedt momenteel in Engeland de discussie rond de detentietermijnen voor zwangere vrouwen weer vo]op.

Zo werd naar aanleiding van verschillende onderzoeken in asielcentra in Engeland het volgende geconcludeerd:

The public demand for the end of the detention of pregnant women follows a series of exposés and investigations into Yari's Wood (where most women in immigration detention are held), which unequivocally proved that the detention of pregnant women is ineffective, unjustified and harmful. None of the investigations have concluded that a time limit is sufficient to mitigate the risk of harm to pregnant women. (zie bijlage, stuk 1 la-c). Omwille hiervan heeft het Britse Parlement bevestigd dat ze een einde zullen maken aan het vasthouden van zwangere vrouwen en hiervoor werd al een amendement ingediend (zie bijlage, stuk 12). de gepaste maatregelen die hiervoor genomen moeten worden. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij hiermee rekening heeft gehouden! Hierdoor worden verzoekers door hun terugwijzing blootgesteld aan de hieronder opgesomde risico's, die een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat tegenpartij rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekers of geeft het individuele garanties aan verzoekers dat zij de nodige opvang en opvolging zullen verkrijgen. Verzoekers wensen dan ook te verwijzen naar de European Council on Refugees and Exiles (ERCE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", up-to- date tot 27.11.2015, hierna AIDA- rapport genoemd. Gezien de medische problematieken van zowel de echtgenote als de moeder dienen verzoekers toch als uiterst kwetsbare personen beschouwd te worden en had tegenpartij met dergelijke elementen rekening moeten houden.

Des te meer omdat verzoekers wensen op te merken dat er kanttekeningen geplaatst kunnen worden bij de materiële opvangstructuren in Frankrijk.

Zo staat in het rapport te lezen:

Insufficient capacity in regular reception centres:

"As of 31 December 2014, there were 24,418 places in regular reception centres (CADA) while France had registered 64,811 asylum applications (adults and children, including subsequent applicants). The number of reception centres' places is therefore clearly not sufficient to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the recast Reception Conditions Directive. No phenomenon of overcrowding in each of the centres is observed but the overall reception capacities are stretched: in 2014 the number of people admitted in CADA was higher than the number of people getting out of the reception centres (14,958 against 13,993)". (AIDA rapport Frankrijk dd. December 2015, blz. 73) (zie bijlage, stuk 13a-c)

Hoewel Frankrijk voorziet in twee noodopvangstructuren, stelt het AIDA rapport duidelijk dat ook deze noodopvang niet volledig betrouwbaar is en dat er een groot verschil is in de organisatie en capaciteiten van de noodopvang in de verschillende Franse departementen:

"However, in the Rhône Département for instance, these emergency schemes are also saturated. At the end of 2014 in Lyon, 196 people were accommodated in hostel rooms. At the end of December 2014, 41 vulnerable persons whose case should have been prioritised [families with minor children, pregnant women for instance) had no housing in the Rhône Département In September 2013, the emergency scheme attracted a lot of media attention through the situation in Clermont-Ferrand. The NGO handling the emergency housing for asylum seekers had to stop paying for the nights in hotels due to budget constraints and 200 to 300 asylum seekers, including many children, were forced to sleep on the streets for several nights. The NGO explained that the funding they received from the State authority could cover 30 hotel rooms per night for a year when in

reality they have to house 362 persons (AIDA rapport Frankrijk dd. December 2015, blz. 74-75)" (zie bijlage, stuk 13a-c).

Verzoekers wensen hierbij dan ook de nadruk te leggen op de volgende passage uit het rapport:

Asylum seekers under Dublin procedure:

Asylum seekers who fall under the Dublin procedure in France can in theory benefit from emergency accommodation up until the notification of the decision of transfer, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure. In practice, however, many persons subject to Dublin procedures live on the

streets or in squats (AIDA rapport Frankrijk dd. December 2015, blz., 75)

[zie bijlage, stuk 13 a-c).

Het mag dus duidelijk zijn dat loutere "beloftes" van nieuwe wetgevingen die moeten voorzien in bijkomende opvangplaatsen onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat verzoekers hierdoor niet zullen blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

Zo heeft uw Raad zeer recent deze piste ook gevolgd: « Or, dans la mesure où il ressort des rapports susmentionnés, que les demandeurs d'asile peuvent être confrontés à de longs délais d'enregistrement de leur demande en France, d'une part, et que pendant ce délai d'attente il n'est pas garanti que ceux-ci aient un accès effectif aux soins de santé, le Conseil estime que la teneur des pages 72 à 74 du rapport AIDA, auquel il est fait référence dans la motivation du premier acte attaqué, apparaît comporter davantage de nuances que ne le laisse transparaître le motif selon lequel « [...] l'accès aux soins de santé est assuré dans la législation et la pratique (assurance CMU, AME pour les demandeurs d'asile faisant l'objet d'une procédure accélérée, PASS si pas encore d'accès à l'AME ou CMU, manuel comprenant des informations pratiques concernant l'accès aux soins de santé en France, existence de centres spécialisés pour personnes ayant subi des traumatismes ou tortures...). [...] ».

(RvV 14 januari 2016, rolnummer 159 901)

De kwetsbare positie van de echtgenote en de moeder verplichten de tegenpartij om een arondia en individueel onderzoek te voeren en om garanties te bekomen dat, gezien hun uiterst kwetsbare situatie, zij de nodige opvang en begeleiding zullen krijgen.

Anders oordelen zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Het komt dan ook aan tegenpartij toe om een risico - analyse te maken voor verzoekers in geval van hun terugkeer.

In het arrest van zijn grote kamer van 21 december 2011 in de zaak N.S. (C-411/10) tegen de Secretary of State for the Home Department en M.Er en anderen (C-493/10 tegen de Refugee Applications Commissioners en Minister for Justice, Equality and Law Reform, heeft het Europees Hof van Justitie zich uitgesproken over de wijze waarop de lidstaten de Dublin II Vo moeten toepassen.

Het Hof overweegt ondermeer in alinea 86 :

'In geval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten'.

Uit dit arrest kan niet anders dan worden afgeleid dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om na te gaan of er in het land van waarnaar zij asielzoekers willen terugwijzen in het kader van de Dublin II Vo (en verder ook de Dublin III- Vo) geen problemen zijn inzake de bescherming van de grondrechten van deze asielzoekers.

In casu moet dus worden nagegaan of tegenpartij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt niet tegenpartij een degelijk onderzoek heeft gevoerd,

Verzoekende partij verwijst hierbij naar het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014 (nr. 29217/12) het EHRM dat stelt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien er kinderen

betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden uitgesproken kwetsbaarheid.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers wel degelijk tot deze kwetsbare groep behoort, des te meer omdat de echtgenote al enkele maanden zwanger is en zij hierdoor complicaties ondervindt en dat de moeder momenteel psychologische begeleiding volgt. Verzoekers menen aldus dat er in hun situatie sprake is van een duidelijke schending van artikel 3 EVRM in-samenhang met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Tegenpartij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen. Dat het derde middel gegrond is. Dat tegenpartij hierdoor internationale, Europese en Belgische regelgeving schendt. Dat de tegenpartij hiermee ook de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht schendt."

3.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermelden uitdrukkelijk de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen.

De *In casu* toepasselijke bepalingen uit artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)
10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
(...)”*

De *in casu* toepasselijke bepalingen uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
(...)
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
(...)”*

3.3.2.8. Verzoekers betwisten geenszins de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij thans op het Schengengrondgebied verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, dat zij onderhevig zijn aan de toepassing van de Dublin-III-Verordening en dat zij geen gevolg hebben gegeven aan eerder betekende bevelen. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte tot de conclusie zou zijn gekomen dat hij in toepassing van de hierboven weergegeven bepalingen in beginsel zelfs de plicht had hen bevelen af te leveren om het grondgebied te verlaten en kon afwijken van de termijn uit artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.9. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.10. In wezen komt het betoog van verzoekers erop neer dat bij het nemen van de bestreden beslissingen onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de gezondheidstoestand van tweede verzoekster, die zwanger is en deze van derde verzoekster, die een psychologische problematiek vertoont, waardoor de bevelen op gespannen voet zouden komen te staan met artikel 3 van het EVRM

bij een overdracht naar Frankrijk, in het bijzonder omdat er aldaar kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij de beschikbare opvangstructuren.

3.3.2.11. Thans voegen verzoekers enerzijds met betrekking tot de situatie van tweede verzoekster een verklaring toe van dr. D. P. van 26 februari 2016 betreffende een aantal zwangerschapscomplicaties (Verzoekschrift, bijlage 4). Anderzijds voegen verzoekers met betrekking tot de situatie van derde verzoekster een medisch getuigschrift van dr. V. S. van 7 maart 2016 toe waarin sprake is van een medicamenteuze behandeling middels psychofarmaca, doch waarin tevens wordt aangegeven dat men *“nog bezig (is) met het bekomen van een diagnose”* en een requisitorium voor een afspraak bij een arts in een ziekenhuis in Turnhout.

3.3.2.12. De Raad benadrukt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris oplegt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel met bepaalde gegevens rekening te houden, maar niet voorschrijft dat hieromtrent in de beslissingen uitdrukkelijk zou moeten worden gemotiveerd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun asielaanvraag van 21 januari 2016 op 15 februari 2016 in het kader van een zogeheten ‘Dublin-interview’ werden gehoord waarbij expliciet naar hun gezondheidstoestand werd gevraagd. Naar aanleiding van deze vraag verklaarden eerste verzoeker en vierde verzoekster *“gezond”* te zijn. Tweede verzoekster verklaarde het volgende: *“Ik ben 9 weken zwanger, voor de rest ben ik gezond”*. Derde verzoekster verklaarde het volgende: *“Ik ben in behandeling bij de psychologe. Ik ben depressief en heb artrose. Ik gebruik hier medicatie voor.”* De Raad stelt vast dat in de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) die in hoofde van tweede en derde verzoekster werden genomen, wel degelijk een motivering bevatten die betrekking heeft op de tijdens het gehoor aangehaalde gezondheidsproblemen. In de beslissing die op 21 maart 2016 ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt met betrekking tot haar gezondheidstoestand het volgende gesteld: *“We wensen er op te wijzen dat de betrokkene, geboren in 1982, op 21.03.2016 verklaarde ongeveer 14 weken zwanger te zijn. Tijdens haar verhoor d.d. 15.02.2016 verklaarde ze voor het overige geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wensen er bovendien op te wijzen de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen.”* In de beslissing die ten aanzien van derde verzoekster werd genomen, wordt betreffende haar psychologische problemen het volgende gesteld: *“Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene in behandeling te zijn bij een psychologe, omdat ze depressief is. Bovendien verklaarde ze last te hebben van artrose en dat ze daarvoor medicatie gebruikt. We wensen er evenwel op te wijzen de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

3.3.2.13. Aangezien de gezondheidstoestand uitvoerig aan bod kwam bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2016, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van onderhavige verwijderingsmaatregelen. Verzoekers maken overigens niet aannemelijk dat de (medische) gegevens die zij thans aanreiken een ander licht werpen op de beoordeling van de gezondheidstoestand van tweede en derde verzoekster in het licht van een eventuele terugleiding naar Frankrijk. Uit de medische informatie blijkt niet dat de zwangerschap van tweede verzoekster en de

psychologische problematiek van derde verzoekster van die aard zijn dat zij een verplaatsing naar een buurland in de weg zouden staan.

3.3.2.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.)

Verder dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekers, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan de Franse autoriteiten.

3.3.2.15. De Raad stelt vast dat uit de informatie die thans aan het verzoekschrift wordt toegevoegd betreffende de medische situatie van tweede en derde verzoekster niet kan worden besloten dat er medische bezwaren zouden bestaan tegen een verwijdering naar Frankrijk. Zoals hierboven gesteld, tonen verzoekers niet aan dat de medische problematiek van tweede en derde verzoekster het onmogelijk zou maken om naar Frankrijk te reizen of dat hun problematiek een behandeling zou vereisen die in Frankrijk niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn.

3.3.2.16. Met betrekking tot de opvangstructuren in Frankrijk stellen verzoekers in hun derde middel op basis van het AIDA-rapport van december 2015 (Verzoekschrift, bijlage 13) dat er onvoldoende capaciteit is in de reguliere opvangcentra en dat de organisatie van de noodopvang her en der te wensen overlaat, met dien verstande dat ook Dublin-terugkeerders hieronder te lijden zouden hebben. In de beslissing tot weigering van verblijf van 21 maart 2016 werd met het AIDA-rapport rekening gehouden en werd gewezen op het feit dat er vanaf januari 2016 in Frankrijk bijkomende wetgevende en andere inspanningen worden geleverd om het opvangnetwerk op punt te stellen. Verzoekers weerleggen deze informatie niet. Verzoekers maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij op vandaag bij een terugleiding naar Frankrijk als Dublin-terugkeerders onderworpen zullen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Het enkele feit dat er bepaalde problemen zijn inzake organisatie van de opvang in Frankrijk betekent niet automatisch dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. De loutere eventualiteit van een schending van artikel 3 van het EVRM

volstaat immers niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

3.3.2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In hun verzoekschrift voeren verzoekers het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Met betrekking tot de bestreden beslissingen verwijzen verzoekers naar hun mogelijke blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Frankrijk.

Zo wordt nergens in de bestreden beslissing gewag gemaakt van individuele garanties dat verzoekers materiële opvang zullen genieten bij terugkeer naar Frankrijk alsook de nodige garanties dat zij medische begeleiding zullen krijgen voor hun gezondheidstoestand.

Dit is onaanvaardbaar, gezien de uiterst kwetsbare positie van de echtgenote en moeder, die beiden medische problematieken hebben die opgevolgd dienen te worden.

Artikel 74/13 Vw stipuleert dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Nergens in de bestreden beslissingen wordt hiermee rekening gehouden.

Hun fysieke integriteit zou mogelijk in gevaar zijn.

Dit nadeel is in hun geval ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.4.2.2. Verzoekers moeten concrete en precieze aanduidingen verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers hun nadeel koppelen aan een gebrek aan garanties inzake opvang in Frankrijk. Verzoekers tonen echter niet aan dat deze problemen zich ook nog voordoen na de wetgevende inspanningen die de Franse overheid heeft gedaan en die sinds begin dit jaar in werking zijn getreden. Deze inspanningen worden in de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) besproken. Daarnaast baseren verzoekers zich op een gevaar voor de fysieke integriteit van tweede den derde verzoekster omwille van hun respectievelijke medische problematieken. Verzoekers stellen onder andere dat er geen garanties zijn inzake medische begeleiding. Uit de door verzoekers aangereikte medische gegevens kan echter niet worden afgeleid dat er een medische begeleiding noodzakelijk zou zijn, noch waaruit deze medische begeleiding precies zou moeten bestaan. Dientengevolge kan geen nadeel worden afgeleid uit het feit dat de begeleiding niet gegarandeerd zou zijn. Verzoekers verwijzen hoofdzakelijk naar de in hun middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en hun beoordeling dat zij tot een kwetsbare groep behoren. De eventuele kwetsbaarheid van verzoekers wordt echter niet aangetoond. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aanvaard. Bijgevolg is er geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld. Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat zij zullen onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling, tonen zij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

F. TAMBORIJN